

3 Евангелля св. Яна

З'явіўся чалавек, пасланы ад Бога; імя ягонае было Ян. Ён прыйшоў дзеля сведчання, каб сведчыць пра Святло, каб усе паверылі праз яго. Не быў ён святлом, але быў пасланы, каб сведчыць пра Святло.

І вось сведчанне Яна. Калі юдэі паслалі з Ерусаліма святароў і левітаў, каб яны спыталіся ў яго: “Хто ты?” Ён абвясціў, і не выракся, і вызнаў: “Я не Хрыстос”. І спыталіся ў яго: “Дык хто ж? Ты Ілля?” І сказаў: “Не”. “Ты прарок?” І ён адказаў: “Не”. Тады сказалі яму: “Хто ж ты, каб нам адказаць тым, хто паслаў нас. Што гаворыш ты пра самага сябе?” Ён сказаў: “Я – голас таго, хто кліча ў пустыні: раўняйце дарогу Пану, як сказаў прарок Ісаія”. А пасланцы ж былі з фарысеяў. І яны спыталіся ў яго: “Тады чаму ты хрысціш, калі ты ні Хрыстос, ні Ілля і ні прарок?” Ян сказаў ім у адказ: “Я хрышчу вадою. А сярод вас стаіць той, каго вы не ведаеце, той, хто ідзе за мною, якому я не варты развязаць раменьчык на сандалях Ягоных”.

Было гэта ў Бэтаніі, за Ярданам, дзе хрысціў Ян. †

Ян 1, 6-8, 19-28

Чуванне – гэта не бяздзейнасць

Постаць св. Яна Хрысціцеля з'яўляецца найбольш дасканалым прыкладам адвэнтавага чакання. Чуванне і чаканне могуць асацыіравацца з бяздзейнасцю, якімсьці супакоем, поўным напружання перад абліччам надыходзячых падзей. Няма нічога больш памылковага! Чаканне прыходу Месіі ў гісторыі Ізраіля было жывой гісторыяй народа, напоўненай драмамі: гісторыямі пошукаў, нявернасці, вяртанняў, дзейнасці энергічных прарокаў. Такім быў і апошні з іх – св. Ян Хрысціцель. Так, пустыня была яго любімым месцам. Але там, дзе ён з'яўляўся, пустка напаўнялася слухачамі яго навук. Людзі праз хрост пакаяння ў Ярдане былі гатовы змяніць сваё жыццё. Трэба ўмець напоўніць нашае чаканне падобным сведчаннем.

Кс. Яраслаў Грынашкевіч